

ГЛАФИРА - Какво решение?

ПЕТРИНСКИ - Обещавам ти да мълча, ако се отдръпнеш от Теодоси и го оставиш на мира.

ГЛАФИРА /тъжно/. - Но аз го обичам.

ПЕТРИНСКИ /саркастично/. - О, знай! Ти винаги обичаш някой мъж! Но никога един и същи!

ГЛАФИРА - Такава е душата ми! Ще търся щастieto, докато го намеря.

ПЕТРИНСКИ - Боя се, че ти не търсиш щастieto, а използваш обстоятелствата.

ГЛАФИРА /тъжно и отнаднало/. - Мисли за мен каквото искаш! Аз не мога да се откажа от Теодоси.

ПЕТРИНСКИ /гневно/. - Тогавата той ще научи за твоето минало с мене! А писмото ще покаже на Велизара.

ГЛАФИРА /отчаяно/. - Не! Ти нямаш право да постъпваш така! Това, това е подло.

ПЕТРИНСКИ - А не е ли подло да разрушаваш семейството на Ана и Теодоси?

/Пауза, през която Глафира гледа Петрински безпомощно, неспособна да възрази нищо./

ГЛАФИРА - /примирително/. - добре! Дай ми писмото!

ПЕТРИНСКИ - То ще остане у мене като гаранция за обещанието ти

ГЛАФИРА - Но няма да казвам на Теодоси нищо, нали?

ПЕТРИНСКИ - Обещавам.

МАРИЯ /саркастично/. - Много лесно се отказа от голямата си любов, ^{мила!} Глафира!

ГЛАФИРА /презрително/. - Не искам да я превръщам като тебе - в средство за женитба!